

около 2000 убити и ранени. Той имъ разказваше още за слѣпото и безирѣдназвано турско нападение, спомена и за българското имъ знаме дадено въ Пловещъ, което станало като ржшето отъ произванието му на турскитѣ коршуми, щото наемалко останало да падне въ ржцѣтъ имъ, като единъ подиръ други паднали жертва за него до 9 души българчета, дордѣ да го ископчатъ отъ турскитѣ ржцѣ отъ които паднали до 6—7 души и още много други работи по приключенията въ Стара-Загора; но по-нататъшниятъ му разказъ не сѣдахъ да слушамъ, а го оставихъ да говори на другитѣ си другари, та слѣзохъ долу и си отидохъ.

При туй въ Габрово се състави една дружина новобранци отъ разни мѣста изъ околията и отъ бѣжанцитѣ нѣкои на които теглеше сърдце, гдѣто единъ день отъ какъ имъ се оши и пригответи знамето, развѣждахъ ги изъ улицитѣ на града съ голѣмо тържество отъ нѣколко лични граждани принудени съ младий имъ священникъ П. Стефанъ Бжневъ русски въспитаникъ съ знамето въ ржка и послѣ пакъ ги възвърнахъ въ казармата при полицията гдѣто ги упражнявахъ и приготвявахъ срѣшу блиската опасность. Освѣщъ това млади български сили отъ пострадалитѣ бѣхъ изложени на гладъ и студъ, щото да просятъ за тѣхъ бѣше срамъ и нищожно дѣло: та се състави една чета волентири подъ прѣдводителството на Георги Стоенчовъ Кюмюривъ Старозагорченикъ запиранъ въ града и Едирне по въстанието на 1875 год. и отпуснатъ съ 50 други души отъ Американскій консулъ ако не се лѣжа Свайлера нарочно испратенъ по тая миссия отъ правителството му и Георги Корфунозовъ Търновченикъ, гдѣто ги испратихъ съ знаме и пушки въ околността на нѣкои още непрѣдадени турски села, именно въ Малкочево, Хаджмово и други на които имената не помня добрѣ, за да ги разбиятъ, ограбятъ, понахранятъ и обличатъ, като се занимаютъ въ работа отъ които села се чувствоваше голѣмъ страхъ да не прѣваратъ турска войска и гърбомъ ударятъ на русситѣ въ Габрово. За нечистотитѣ и миазитѣ, които станахъ отъ натрупванието на многото бѣжанци отъ Стара-Загора,